

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy - Prawo energetyczne.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Tomasza Piotra Nowaka.

(-) Borys Budka; (-) Joanna Frydrych; (-) Konrad Fryszak; (-) Krzysztof Gadowski; (-) Aleksandra Gajewska; (-) Kinga Gajewska; (-) Kamila Gasiuk-Pihowicz; (-) Elżbieta Gelert; (-) Tomasz Głogowski; (-) Cezary Grabarczyk; (-) Krzysztof Grabczuk; (-) Jan Grabiec; (-) Rafał Grupiński; (-) Riad Haidar; (-) Agnieszka Hanajczyk; (-) Jerzy Hardie-Douglas; (-) Iwona Hartwich; (-) Marek Hok; (-) Klaudia Jachira; (-) Maria Małgorzata Janyska; (-) Dariusz Joński; (-) Małgorzata Kidawa-Błońska; (-) Marcin Kierwiński; (-) Joanna Kluzik-Rostkowska; (-) Ewa Kołodziej; (-) Zbigniew Konwiński; (-) Tomasz Kostuś; (-) Paweł Kowal; (-) Iwona Maria Kozłowska; (-) Michał Krawczyk; (-) Robert Kropiwnicki; (-) Wojciech Król; (-) Marek Krząkała; (-) Henryka Krzywonos-Strycharska; (-) Maciej Lasek; (-) Tomasz Lenz; (-) Izabela Leszczyna; (-) Katarzyna Lubnauer; (-) Arkadiusz Myrcha; (-) Sławomir Neumann; (-) Cezary Tomczyk.

Ustawa
z dnia..... 2022 r.
o zmianie ustawy – Prawo energetyczne

Art. 1. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2021 r. poz. 716, z późn. zm.¹) w art. 62b w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) odbiorców paliw gazowych:

a) w gospodarstwach domowych,

b) dokonujących zakupu paliw gazowych w celu zaopatrzenia w paliwo przeznaczone dla celów bytowych mieszkańców budynków wielolokalowych, w tym przeznaczonego do lokalnej produkcji ciepła dostarczanego do lokali mieszkalnych znajdujących się w tych budynkach

- które stosuje się do dnia 31 grudnia 2023 r.”

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni, z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 2022 r.

¹ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy ogłoszone zostały w Dz. U. z 2021 r. poz. 868, 1093, 1505, 1642, 1873, 2269, 2271.

Uzasadnienie

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne ma na celu wprowadzenie regulacji, na podstawie których nastąpi ujednoczenie kosztów gazu dostarczanego na potrzeby mieszkańców budynków wielolokalowych (nieruchomości komunalne, wspólnoty mieszkaniowe, spółdzielnie mieszkaniowe) i innych gospodarstw domowych objętych dotąd regulowaną taryfą zatwierdzaną przez Prezesa URE. Tym samym zaproponowana zmiana zatrzyma radykalne, kilkusetprocentowe podwyżki cen gazu, które mają uderzyć od stycznia 2022 r. w mieszkańców lokali spółdzielczych, wspólnot mieszkaniowych i nieruchomości komunalnych. Polki i Polacy w ostatnich dniach 2021 r. zostali zaskoczeni tak drastycznymi podwyżkami, które w większości przypadków oznaczają rachunki wyższe o 400%, 500%, a nawet 800%.

W myśl art. 47 ust. 1a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne taryfy ustalane przez przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesję na obrót paliwami gazowymi lub na obrót gazem ziemnym z zagranicą nie podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE, z zastrzeżeniem art. 62b ust. 1, który stanowi, że taryfy ustalane są jedynie dla odbiorców paliw gazowych w gospodarstwach domowych. Taryfę dla odbiorców w gospodarstwach domowych zatwierdza Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na skutek czego sprzedawcy gazu nie mogą swobodnie ustalać jego ceny.

W roku 2021, na skutek gwałtownego wzrostu cen gazu na rynkach hurtowych i nadużywaniu pozycji dominującej na rynku przez PGNiG gwałtownie wzrosła różnica pomiędzy ceną taryfową a ceną oferowaną innym podmiotom. W efekcie wspólnoty mieszkaniowe i inni pośrednicy zaopatrujący gospodarstwa domowe otrzymali propozycje zawarcia umów na rok 2022 w cenach wielokrotnie przewyższających taryfy regulowane. Te olbrzymie podwyżki dotyczą w przeważających wypadkach lokatorów mieszkań komunalnych i osoby słabo uposażone. Zaznaczyła się kolosalna różnica w koszcie pozyskiwania gazu przez różne grupy obywateli tylko ze względu na sposób, w jaki przyłączeni są oni do sieci gazowej i czy korzystają ze zbiorowych czy indywidualnych urządzeń grzewczych.

Zgodnie z proponowanym rozwiązaniem cena zakupu paliw gazowych przeznaczonych dla celów bytowych mieszkańców budynków wielolokalowych, w tym przeznaczonego do lokalnej produkcji ciepła dostarczanego do lokali mieszkalnych znajdujących się w tych budynkach, będzie podlegała taryfie na paliwa gazowe mającej zastosowanie do odbiorców indywidualnych paliw gazowych tj. gospodarstw domowych.

Wejście w życie projektu nie będzie miało wpływu na budżet państwa.

Wejście w życie projektu ustawy będzie miało pozytywne skutki społeczne, ponieważ spowoduje ujednoczenie kosztów cen gazu przeznaczonego do zabezpieczenia podstawowych potrzeb bytowych mieszkańców.

Projekt należy potraktować jako pilny, ponieważ dotyczy poziomu życia setek tysięcy rodzin, który został zagrożony cenami gazu stosowanymi od 1 stycznia 2022 r.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 11 stycznia 2022 r.

BAS-WAPEiM-4/22

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L.dz. DS. 1120.8.2022(2)

Data wpływu 11.01.2022

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Tomasz Piotr Nowak)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2021 r. poz. 483, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projektodawcy proponują znowelizowanie ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2021 r. poz. 716, ze zm.), dalej jako „ustawa – Prawo energetyczne”. Zgodnie z art. 62b ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo energetyczne zatwierdzeniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (URE) podlegają taryfy, które stosuje się do dnia 31 grudnia 2023 r., ustalane przez przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesję na obrót paliwami gazowymi lub na obrót gazem ziemnym z zagranicą dla odbiorców paliw gazowych w gospodarstwach domowych. W projekcie ustawy proponuje się, aby zatwierdzanie przez Prezesa URE ustalanych przez te przedsiębiorstwa taryf, które stosuje się do dnia 31 grudnia 2023 r., dotyczyło także taryf dla odbiorców paliw gazowych dokonujących zakupu paliw gazowych w celu zaopatrzenia w paliwo przeznaczone dla celów bytowych mieszkańców budynków wielolokalowych, w tym przeznaczonego do lokalnej produkcji ciepła dostarczanego do lokali mieszkalnych znajdujących się w tych budynkach.

Projektowana ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni [od dnia ogłoszenia], z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 2022 r.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Z uwagi na przedmiot projektu ustawy trzeba wziąć pod uwagę dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającą dyrektywę 2003/55/WE (Dz. Urz. UE L 211 z 14.8.2009, s. 94), dalej jako „dyrektywa 2009/73/WE”.

W myśl art. 1 ust. 1 dyrektywy 2009/73/WE ustanawia ona wspólne zasady dotyczące przesyłu, dystrybucji, dostaw i magazynowania gazu ziemnego, a także zasady dotyczące organizacji i funkcjonowania sektora gazu ziemnego, dostępu do rynku, kryteriów i procedur mających zastosowanie do udzielania zezwoleń na świadczenie usług przesyłowych, dystrybucyjnych, dostawy i magazynowanie gazu ziemnego oraz na eksploatację systemów.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/73/WE państwa członkowskie, opierając się na swojej strukturze organizacyjnej i z należyтым uwzględnieniem zasady pomocniczości, mają zapewnić, aby – bez uszczerbku dla ust. 2 tego artykułu – przedsiębiorstwa gazowe działały zgodnie z zasadami tej dyrektywy, mając na celu stworzenie konkurencyjnego, bezpiecznego i zrównoważonego pod względem środowiskowym rynku gazu ziemnego, oraz mają nie dyskryminować tych przedsiębiorstw w odniesieniu do ich praw lub obowiązków.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/73/WE państwa członkowskie mogą w ogólnym interesie gospodarczym nałożyć na przedsiębiorstwa działające w sektorze gazu obowiązki użyteczności publicznej, które mogą odnosić się do bezpieczeństwa, w tym również do bezpieczeństwa dostaw, regularności, jakości i ceny dostaw, a także ochrony środowiska, w tym również do wydajności energetycznej, energii ze źródeł odnawialnych i ochrony klimatu. Takie obowiązki muszą być jasno określone, przejrzyste, niedyskryminacyjne, weryfikowalne i gwarantować wspólnotowym przedsiębiorstwom gazowym równość dostępu do konsumentów krajowych. W odniesieniu do bezpieczeństwa dostaw, efektywności energetycznej/zarządzania popytem i realizacji celów ochrony środowiska oraz celów dotyczących energii ze źródeł odnawialnych, o których mowa w niniejszym ustępie, państwa członkowskie mogą wprowadzić konieczność realizacji planów długoterminowych, uwzględniając przy tym fakt, że o dostęp do systemu mogą się ubiegać strony trzecie.

Zgodnie z art. 3 ust. 3 zdanie pierwsze dyrektywy 2009/73/WE państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu ochrony odbiorców końcowych, a w szczególności zapewniają odpowiednie środki ochrony odbiorców wrażliwych.

Art. 41 ust. 1 lit a. dyrektywy 2009/73/WE stanowi, że do obowiązków organu regulacyjnego należy ustalanie lub zatwierdzanie, na podstawie przejrzystych kryteriów, taryf przesyłowych lub dystrybucyjnych lub metod ich ustalania.

3. Analiza przepisów projektu ustawy pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Dyrektywa 2009/73/WE została wdrożona do polskiego systemu prawa na mocy ustawy – Prawo energetyczne.

Jak stanowi art. 47 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje ustalają taryfy dla paliw gazowych i energii, które podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE, oraz proponują okres ich obowiązywania; przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje przedkładają Prezesowi URE taryfy oraz ich zmiany z własnej inicjatywy nie później niż w terminie dwóch miesięcy przed upływem okresu obowiązywania taryfy poprzedniej lub na żądanie Prezesa URE. Zgodnie z ust. 1a przywołanego artykułu taryfy ustalone przez przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesję na obrót paliwami gazowymi lub na obrót gazem ziemnym z zagranicą w zakresie określonym w tej koncesji nie podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE, z zastrzeżeniem art. 62b ust. 1.

Proponowana w projekcie ustawy zmiana w art. 62b ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne zmierza do poszerzenia zakresu taryf, które są zatwierdzane przez Prezesa URE. Projektowane rozwiązanie mieści się zatem w ramach postanowienia art. 41 ust. 1 lit a. dyrektywy 2009/73/WE, zgodnie z którym do obowiązków organu regulacyjnego należy ustalanie lub zatwierdzanie, na podstawie przejrzystych kryteriów, taryf przesyłowych lub dystrybucyjnych lub metod ich ustalania. Do oceny zgodności projektu ustawy z dyrektywą 2009/73/WE konieczne jest jednak wzięcie pod uwagę także postanowień art. 3 ust. 1 i 2 tej dyrektywy. Trzeba bowiem zauważyć, że mechanizm zatwierdzania przez Prezesa URE cen dostaw gazu ziemnego był przedmiotem wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z 10 września 2015 r. w sprawie C-36/14, *Komisja przeciwko Polsce*. We wskazanym wyroku TSUE, nawiązując do swojego orzecznictwa¹, określił warunki dopuszczalności podejmowania interwencji dotyczącej kształtowania poziomu cen dostawy gazu ziemnego. Według TSUE interwencja ta 1) służy realizacji ogólnego interesu gospodarczego polegającego na utrzymaniu cen dostawy gazu ziemnego do odbiorców końcowych na rozsądnym poziomie, zważywszy na fakt, że na państwach członkowskich ciążył obowiązek godzenia ze sobą – przy uwzględnieniu sytuacji sektora gazu ziemnego – celów w postaci liberalizacji oraz niezbędnej ochrony odbiorcy końcowego; 2) ogranicza prawo do swobodnego ustalania cen dostawy gazu ziemnego po dniu 1 lipca 2007 r. jedynie w zakresie niezbędnym do osiągnięcia wskazanego celu leżącego w ogólnym interesie gospodarczym, a w konsekwencji siłą rzeczy tylko w ograniczonym okresie; 3) jest jasno określona, przejrzysta, pozbawiona cech dyskryminacji i weryfikowalna oraz zapewnia unijnym przedsiębiorcom gazowniczym równy dostęp do odbiorców krajowych. Uwzględniając wymienione kryteria, TSUE dokonał oceny art. 47 ustawy – Prawo energetyczne, który (w obowiązującym wówczas brzmieniu) nakładał na wszystkie przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesję obowiązek przedstawiania cen dostawy gazu ziemnego do zatwierdzenia prezesowi URE, nie przewidując żadnego ograniczenia w czasie tego obowiązku.

¹ Wyrok TSUE z 19 czerwca 2010 r. w sprawie C-265/08, *Federutility i in.*, pkt 47.

TSUE stwierdził, że nawet gdyby uznać, że ogólny obowiązek zatwierdzania przez Prezesa URE cen dostaw gazu ziemnego stosowanych względem odbiorców niebędących gospodarstwami domowymi jest podyktowany interesem gospodarczym polegającym na utrzymaniu cen dostaw gazu ziemnego na rozsądnym poziomie, to jego stosowanie można uznać za zgodne z art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/73/WE tylko wtedy, gdy odbywa się ono z poszanowaniem zasady proporcjonalności i jest oparte na jasnych, przejrzystych, niedyskryminujących i weryfikowalnych zasadach, które gwarantują przedsiębiorstwom gazowym w Unii równy dostęp do odbiorców krajowych. Zdaniem TSUE bezsporne jest, że aby dana interwencja spełniała wymóg proporcjonalności, powinna być ograniczona, w odniesieniu do jej czasu trwania, do tego, co jest ściśle niezbędne do osiągnięcia celu, którego realizacji służy, tak aby nie nadawać trwałego charakteru środkowi, który ze swej natury stanowi przeszkodę w osiągnięciu działającego rynku wewnętrznego gazu.

TSUE podkreślił, że należy również wziąć pod uwagę fakt, że na mocy przepisów ustawy – Prawo energetyczne ceny regulowane dostawy gazu ziemnego były stosowane do nieograniczonego kręgu odbiorców, przy czym w prawie krajowym nie dokonano rozróżnienia między odbiorcami będącymi gospodarstwami domowymi a odbiorcami niebędącymi gospodarstwami domowymi, ani też rozróżnienia ze względu na szczególne sytuacje, w jakich znajdują się różne kategorie odbiorców. W tym względzie TSUE przypomniał, że regulacja cen dostawy gazu ziemnego powinna być proporcjonalna ze względu na zakres jej zastosowania *ratione personae*, a dokładniej mówiąc, w odniesieniu do jej beneficjentów. TSUE orzekł również, że ten wymóg proporcjonalności nie jest co do zasady spełniony, jeżeli beneficjentami owej regulacji cen są na tej samej zasadzie zarówno jednostki, jak i przedsiębiorstwa jako odbiorcy końcowi gazu². TSUE wskazał, że art. 47 ustawy – Prawo energetyczne nie przewidywał rozróżnienia – w odniesieniu do zatwierdzania cen gazu ziemnego – między zaopatrywanymi odbiorcami, w zależności od tego, czy chodzi o odbiorców będących gospodarstwami domowymi, czy odbiorców niebędących gospodarstwami domowymi. Ponadto nie wprowadzono zatem żadnego rozróżnienia w ramach kategorii odbiorców niebędących gospodarstwami domowymi.

W konsekwencji TSUE stwierdził, że poprzez stosowanie systemu interwencji państwa w postaci obowiązku stosowania przez przedsiębiorstwa energetyczne cen dostaw gazu ziemnego zatwierdzanych przez Prezesa URE, który to obowiązek nie jest ograniczony w czasie, w sytuacji gdy prawo krajowe nie zobowiązuje organów administracji do okresowego badania konieczności i zasad jego stosowania w sektorze gazowniczym z uwzględnieniem stopnia rozwoju tego sektora, oraz który cechuje zastosowanie do nieograniczonego kręgu beneficjentów lub odbiorców bez rozróżnienia pomiędzy odbiorcami oraz bez rozróżnienia sytuacji odbiorców w ramach poszczególnych ich kategorii,

² Por. wyrok TSUE w sprawie C-265/08, *Federutility i in.*, pkt 39, 43.

Polska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 3 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/73/WE.

Wykonanie wyroku w sprawie C-36/14, *Komisja przeciwko Polsce*, nastąpiło na mocy ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1986)³. Ustawą tą dodano do ustawy – Prawo energetyczne przywołane powyżej przepisy art. 47 ust. 1a oraz art. 62b.

Biorąc powyższe pod uwagę, można uznać, że projektowana zmiana spełnia warunek dotyczący ograniczenia w czasie, gdyż dotyczy taryf, które stosuje się do dnia 31 grudnia 2023 r.

Jeśli chodzi natomiast o poszanowanie zasady proporcjonalności, w rozumieniu przywołanego wyżej orzecznictwa TSUE, w odniesieniu do kręgu beneficjentów projektowanych regulacji, do jej oceny konieczne jest ustalenie kręgu adresatów projektowanych przepisów. Zgodnie z projektowanym art. 62b ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy – Prawo energetyczne zatwierdzanie przez Prezesa URE ma dotyczyć taryf dla odbiorców paliw gazowych w gospodarstwach domowych. W tym zakresie stan prawny nie ulega zmianie. Natomiast w projektowanym art. 62b ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy – Prawo energetyczne proponuje się, aby zatwierdzanie przez Prezesa URE miało także dotyczyć taryf dla odbiorców paliw gazowych dokonujących zakupu paliw gazowych w celu zaopatrzenia w paliwo przeznaczone dla celów bytowych mieszkańców budynków wielolokalowych, w tym przeznaczonego do lokalnej produkcji ciepła dostarczanego do lokali mieszkalnych znajdujących się w tych budynkach.

W art. 3 pkt 13b ustawy – Prawo energetyczne pojęcie „odbiorca paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w gospodarstwie domowym” zdefiniowano jako odbiorcę końcowego dokonującego zakupu paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła wyłącznie w celu ich zużycia w gospodarstwie domowym. W tym kontekście należy odnotować, że w art. 2 pkt 25 i 26 dyrektywy 2009/73/WE zdefiniowano pojęcie „odbiorca będący gospodarstwem domowym” (jako odbiorcę dokonującego zakupu gazu ziemnego na potrzeby własnego zużycia w jego gospodarstwie domowym) oraz „odbiorca niebędący gospodarstwem domowym” (jako odbiorcę dokonującego zakupu gazu ziemnego, który nie jest przeznaczony na użytek jego własnego gospodarstwa domowego).

Wobec tego powstaje pytanie, jaki krąg podmiotów obejmuje projektowany art. 62b ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy – Prawo energetyczne. W przepisie tym jest mowa o odbiorcach paliw gazowych dokonujących zakupu paliw gazowych w celu zaopatrzenia w paliwo przeznaczone dla celów bytowych mieszkańców budynków wielolokalowych. Z uzasadnienia projektu ustawy wynika, że przez mieszkańców budynków wielolokalowych rozumie się

³ Ten cel wyrażono wprost w rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (druk nr 999, VIII kadencja Sejmu, s. 1).

mieszkańców lokali spółdzielczych, wspólnot mieszkaniowych i nieruchomości komunalnych, zaś celem projektu jest zagwarantowanie im taryf na paliwa gazowe takich jak przysługujące gospodarstwom domowym.

Trzeba zauważyć, że odbiorcy paliw gazowych, o których mowa w art. 62b ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy – Prawo energetyczne, nie są odbiorcami paliw gazowych w gospodarstwie domowym, skoro ta kategoria została wskazana odrębnie w art. 62b ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy – Prawo energetyczne. Co więcej, z przywołanych art. 2 pkt 25 i 26 dyrektywy 2009/73/WE wynika jednoznaczne oddzielenie kategorii odbiorców będących gospodarstwem domowym od odbiorców niebędących gospodarstwem domowym. Na tym tle powstaje wątpliwość, czy można w przepisach ustawy – Prawo energetyczne wprowadzić kategorię podmiotów, które są odbiorcami niebędącymi gospodarstwem domowym, ale są traktowani na tych samych zasadach jak odbiorcy będący takim gospodarstwem. W tym zakresie wyjaśnienia wymaga w szczególności to, czy projektowana regulacja miałaby zastosowania także wobec osób prowadzących działalność gospodarczą w wyżej wymienionych budynkach wielolokalowych.

W świetle powyższego projektowany art. 62b ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy – Prawo energetyczne może budzić wątpliwości co do zgodności z art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/73/WE w rozumieniu dotychczasowego orzecznictwa TSUE.

4. Konkluzja

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne dotyczy kwestii objętych prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy, w zakresie dotyczącym ustalenia kręgu podmiotów określonych w art. 62b ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy – Prawo energetyczne, może budzić wątpliwości co do zgodności z art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/73/WE.

W pozostałym zakresie projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem UE.

Autor:

Tomasz Jaroszyński
ekspert ds. legislacji
w Biurze Analiz Sejmowych

Akceptował:
Dyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Sobolewski

Przemysław Sobolewski

Warszawa, 11 stycznia 2022 r.

BAS-WAPEiM-5/22

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KG

Ldz. DS. 1120.8.2022

Data wpływu 11.01.2022

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Tomasz Piotr Nowak) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu

Projektodawcy proponują znowelizowanie ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2021 r. poz. 716, ze zm.). Zgodnie z art. 62b ust. 1 pkt 2 tej ustawy zatwierdzeniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (URE) podlegają taryfy, które stosuje się do dnia 31 grudnia 2023 r., ustalane przez przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesję na obrót paliwami gazowymi lub na obrót gazem ziemnym z zagranicą dla odbiorców paliw gazowych w gospodarstwach domowych. W projekcie proponuje się, aby zatwierdzanie przez Prezesa URE ustalanych przez te przedsiębiorstwa taryf, które stosuje się do dnia 31 grudnia 2023 r., dotyczyło także taryf dla odbiorców paliw gazowych dokonujących zakupu paliw gazowych w celu zaopatrzenia w paliwo przeznaczone dla celów bytowych mieszkańców budynków wielolokalowych, w tym przeznaczonego do lokalnej produkcji ciepła dostarczanego do lokali mieszkalnych znajdujących się w tych budynkach.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Poselski projekt ustawy **nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej** w rozumieniu art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu.

Autor:

Tomasz Jaroszyński
ekspert ds. legislacji
w Biurze Analiz Sejmowych

Akceptował:
Dyrektor
Biura Analiz Sejmowych
Sobolewski
Przemysław Sobolewski